

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiae Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De triplici manifestatione luminis. Cap. LVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

diuinitatis velut essentia ex essentia, vita de vita, lumen intellectuā-
le de lumine intellectuali, sed creaturaliter, nō essentialiter? Tu nō es
Deus de Deo, sed es deificāda à Deo. Tam fortis autem cōnexio, & tam
excellens cōnitiō est inrer vōs, quōd nunquam abolenda est, nunquā
in aeternum separanda. Vnde sicut Sol iste materialis in sua rota lux
quādam est essentialis, radios suos vbique dispergens: qui radij licet
non recipiant partem de essentiali claritate solis, attamē aeternā inha-
sionem cum sole habent, per quam in esse cōseruantur, ita quōd eodem
momēto, quo inhaesio illa dissipatur, etiā esse ipsius radij euacuatur: sic
etiā anima ab infinita diuinitatis abyfso profluxa, aeternam quādam
contiguationem, vnde conferuatur & alitur, cum sua origine retinet,
quia si huiusmodi contiguatione interciperetur, eodem momēto anima
ad nihilum redigeretur. Sicut igitur quis per radium in rotam solāre
ducitur, sic à sensibus exterioribus & viribus ad interiores, ab interio-
ribus inferioribus ad superiores, & à superioribus ad vnitatem essen-
tia ipsius animā, & ab ea consequenter in primam originē ducimur.

De triplici manifestatione luminis. Cap. LVIII.

Consequenter pro clariori informatione de ista intractatione ha-
benda, est sciendum, quōd postquam vires intellectuales intractae
fuerint in vnitatem spiritus, & vnitas spiritus se immediatē
praesentauerit & collocauerit coram Deo, tūc ex diuina vnitatem irra-
diat lumen quoddam in eleuata vnitatem spiritus nostri sub triplici se-
militudine manifestans. Primō, vt caligo, de qua infra dicam. Secun-
dō, vt serena traquillitas ab omnibus formis depurata, veluti caelum
ferenum absque omnibus formis nubium, qua homo omnem confi-
derationem & differentiam rerum & imagines amittit, simplici qua-
dam vniformique claritate circumfusus & perfusus.

Oculus sim-
plex anime
quis.

Istam intellectualem claritatem possumus appellare oculum sim-
plicem, ad quem peruenitur hoc modo. Intellectus & superior affectus
aut amatiua vis pariter gradiuntur ad perueniendum in Deum, vsq;
ad extremum, quō intellectus pertingere potest. Tūc intellectus cum
omni consideratione manet foris, & vis amatiua sola ingreditur, &
se eleuat ad nuditatem cogitationis, quā est simplex oculus animā, seu
cor animā, quo Deus videtur, sicut Christus ait: *Beati mundo corde,
quoniam ipsi Deum videbunt.* Iste simplex oculus late apertus est, &
habet intuitum simplicem sine consideratione aut inquisitione: quia
in nuda cogitatione lux quādam intellectualis effulget, quā nec sen-
sus, nec

Matth. 5.

sus, nec ratio, nec natura, nec consideratio capere præualeat: quia claritas immensa lucis illius reuerberat & caligare facit vel obcæcat oculos rationales: supra verò rationem simplex oculus noster in apice intelligentiæ solus manet apertus, contemplans & spectans hanc lucem irreuerberatus. Hæc autem lux nobilior est, & superior omnibus in natura creatis: quia naturæ perfectio est, clarificatumque mediū inter nos & Deum, libertatem nobis ad Deum tribuens & fidetiam. Nostra verò simplex nuda cogitatio, viuidum speculum est, in quo lux ista relucet: & ergo vocatur oculus simplex. Terriò, manifestat se lumen istud velut quoddam nihilum, cuius nobilitate ab omni opere sabbatizare homo compellitur, eò quòd vincatur diuini amoris operatione, quæ est supra omnem operationem quæta oriolitas, & supra omnia desideria & impulsus felix quædam tranquillitas. Hæc tria in vnum conueniunt, prout scire poterit, non qui hæc scribit aut legit, sed qui sentit.

Luminis
manifestatio.

Prosequendo igitur de primo, hoc est, de caligine, sciendum quòd ipsa non potest ratione aut intellectu comprehendi: quia in ea spiritus expirat, & vnum cum Deo efficitur: tunc & Deus est fruitio, requies, & pax eius. Quæ fruitio vacat ab omni operatione, quia dilectus dilectum supra omne desiderium per nudū simplicem amorem cõplectitur: & claritas tanta est, quòd in ea intellectus reuerberatur & obcæcatur, quomodo in rotam solarē intèdere volens excæcari solet. Vocatur etiã caligo, quia amorosa anima experiri incipit, quòd omnis illa contemplatio & intuitiua cognitio, quæ præcesit in imaginibus & similitudinibus, & etiã omne quod per intellectum humanum, & cogitationem nudam imaginari valet, ab ipsa veritate diuinæ essentiæ in infinitum sua dissimilitudine distat. Hinc intellectualem oculum denudans à corporalibus, spiritualibus, & etiã diuinis imaginibus, quantumlibet, sublimes aut nobiles sint, sursum ascendit in caliginem: vbi nimirum in quandam Dei perfectam ignorantiam constituitur, velut inter duas mensas, ibique fame potius perire eligit, quàm descendere ad mensam inferiorem, vbi Deus in imaginibus & similitudinibus cognoscitur: ad mensam verò superiorem, vbi Deus in sua nuda essentia cognoscitur, adire non permittitur. Sic igitur manet sedens in nuda caligine, vacuitate, & nihilitate cogitationis suæ, immediatè coram ignota gloriosæ diuinitatis præsentia, suam ibi constituens habitationem, eò quòd illic sine medio lumen illud gloriosum in ipsam

Caligo diuina.

Anima inter duas mensas.

caliginem infulgere non cessat, licet tenebrae lumen ipsum comprehendere non possint. Cuius ratio est, quia caligo illa nodum est glorificata: si autem aliquando glorificaretur, tunc lumen in lumine comprehenderet, & vnum cum ipso lumine fieret: tunc denique anima ad mentem superiorem subleuata resideret, vbi Deum cognoscere & amare in nuda sua essentia posset. Sic ergo necesse est animam vestiri lumine gloriae, vt possit essentialiter contemplari ipsum gloriosum increatum lumen. Interim debet inhabitationem suam constituere in ipsa caligine, quia si in hoc longanimitate perseverauerit, dulci fructu sub hac caliginosa umbra perfruetur, velut catulus micae de mensa decidentes sumens. Et licet interdum se debeat extrouertere, prout superatetigi, tamen in sua introuersione conari debet isto modo in Deo se profundare: quia in hoc inueniet mirabiles familiaritates, communicationes, & complacentias in Deo & cum Deo: miranda insuper gaudia, delicias, & spirituales diuitias, excedentes omnem apprehensionem creatorum spirituum, videlicet agnoscere, diligere, contemplari, adherere, & frui. Ad hunc resurrectionis gradum pertinet octauus gradus amoris, qui in Scripturis appellatur amor liquidus, per quem spiritus Dei & amantis feliciter in vnum confluentes vniuntur: quia in isto liquido amore anima trahitur in abyssum diuini amoris, & ideo absorbetur, vt seipsam & omnia relinquens, a se diffuset in amorem aeternum: ibique ita circumdatur & perfuitur, vt amoris flamma omnino accendatur, sic quod quodammodo exiit omne, quod humanum est, & induit, quod diuinum est, cum omnibus viribus suis feliciter transformata in Deum, & acta a Deo: quia omnes vires inferiores submersae sunt, & tres superiores in Deum sunt eleuatae, vnitae, nobilitatae, & transformatae. Exemplum de ferro, quod natura nigrum & frigidum est: sed quando in igne ponitur, paulatim amittit nigredinem, duritiem, & frigiditatem, induens similitudinem ignis, scilicet calorem, mollietatem, & claredinem, & efficitur sibiipsum valde dissimile. Sic per ardorem diuini amoris insufflationeque assidue aspirationis acceditur anima, quae antea erat frigida: clarificatur, quae prius erat tenebrosa: & mollicatur, quae prius erat obdurata, adeo vt in seipsa liquefacta, totaliter fluat in dilectum, & illi vniatur, vnum spiritum faciens cum Deo, sicut aurum, argentum, metallum, & plumbum simul conflata, vnam massam substantiamque efficiunt. De hoc dicit Origines, quod liquefactio animae in Dei amore, est felicissimum opus diuinae consolationis, quod impendit

Amor liquidus.

Anima accensio.

Liquefactio animae.

pendit animæ illo tempore in vita contemplatiua: quia, sicut dicit Gregorius, istiusmodi in tantū amant, vt ardeant amore, in ipso amoris ardore solummodò quiescentes. Quid ergo istos nisi Seraphim dixerim, quorum corda totaliter in igne diuini amoris sunt cōuersa? Hic amor aded impellit hominem ad placendum Deo, vt omnis propter Deum tribulatio, requies sibi fiat & desiderium.

D. HENRICI HARPHII
THEOLOGI PRO-
FVNDISSIMI,

Orthodoxaque pietate præstantissimi
Libri Secundi.

MYSTICAE THEOLOGIAE
PARS QVARTA.

In se complectens vitam spiritualem super-
eminentem.

De dignitate huius vitæ, & ratione petendi à Deo dona.

Cap. LIX.

Rosequedo tertiam & supremam vitam hominis, quæ vocatur supereminens cōtemplatiua, figurata per Mariam Magdalenam, quæ optimam partem elegerat, est sciendum, quod sicut (iuxta traditionem omnium Scripturarum) homines creati sunt vt Angelis in gloria associentur, ita etiam secundum quod hic in vera virtutum perfectione profecerint, illic prouehentur altius in choris Angelorum, & etiam hic plerumque in cognitionibus diuinis illuminantur. Cum ergo supereminens contemplatiua vita diuinarum illuminationum altissimum gradum obtineat, ideo oportet hominem multos virtutum gradus & præcipuè veram mortificationis conscendere, vt sic faciat quod in se est, perficiendo in se dignam preparationem præuiam ad percipiendam à Deo salubriter & utiliter eminentissimam illam influentiam supereminentis contem-
lucæ 10.